

сходно любн, и ми дава ежедневно нѣкоя монета, подобно треба че да давамъ и азъ на сиромасы-те, нанначе на слѣпы-те: такови са достойни за сожалѣніе, защо-то не гледать солнце-то . . . . Мало давамъ; но ако быхъ былъ богатъ, то щѣхъ да давамъ по много.

Азъ убо удивленъ за добродѣтель-та на това дѣте, извадихъ единъ скудъ, и му рекохъ: добрый мой друже! ты си совершенно созданіе Божіе: стори добро-то и стани раздаватель на моя-та милостыня за днесъ: азъ, отвѣща ми съ почтенно дерзновеніе не тя познавамъ, но ако и да быхъ тя познавалъ, не ти приѣмвахъ монета-та: азъ не имамъ потреба: ты самъ можешъ да я дадешъ на сиромасы-те

Той часъ воспріяхъ едно почитаніе камъ това достолюбезно дѣте, и ся засрамихъ, исповѣдовамъ, защо поискахъ да му платя награжденіе за негово-то человѣколюбіе: Кажн ми поне имя-то си, му рекохъ: имя-то ми е Леонъ, отговори, отецъ мой е слуга, и има сущи-те мысли съ мене. Колко е истина, рекохъ на ума си, какъ отеческа-та добродѣтель или злоба предавася на сынове-те!